

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 89.

Eyvende Session.

33te Møde.

Løverdagen den 19de Januar.

(Fortsat.)

H. Sage (fortsat): Den ærede Rigsdagsmand er gaaet saa vidt, at han har opledt en gammel Uttring af mig, som jeg har brugt for flere Aar siden. Jeg skal gjerne unde ham den Tilfredsstillelse, som han har havt, idet han ved denne Leilighed er kommen med adskillige Uttringer, som han vistnok har troet vare meget dybsindige, men som ikke røre mig i den Grad, at jeg finder mig foranlediget til videre at omtale dem. Den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 1ste Valgfreds (Zahle) vilde vistnok gjøre Regjeringen, Rigsdagen og hele Landet en meget væsentlig Tjeneste, dersom han vilde anvende sin dybe Indsigt i Retssforholdene til ret snart, Haand i Haand med Regjeringen, at gennemføre de store Reformer, han bebudede; vil han endnu i Aar gjøre det, skal jeg med den største Fornøielse for mit Bedkommende frasælde dette Forslag. Men, da den ærede Rigsdagsmand ikke har gjort noget Skridt i saa Henseende, og muligviis vil lade os vente i lang Tid, forinden vi see disse store Arbejder, vil jeg tillade mig at holde paa nærværende lille Reform.

J. A. Hansen: Jeg skal tillade mig at svare paa den sidste ærede Taler's Uttringer, at jeg ikke har talt om nogen anden Sag end den nærværende (Flere Stemmer: Jo!). Ja, de Herrer sige „Jo“, men mit „Nei“ er lige saa godt som Deres „Jo“. Havde jeg forladt

Sagen, saa er jeg vis paa og holder mig overbevist om, at den ærede Formand vilde have mindet mig derom; men den ærede Formand har ikke mindet mig om, at jeg har været borte fra den Sag, der foreligger, og jeg paastaar, at jeg ikke har været mere borte fra denne Sag, end flere Taler ved andre Sager have været det. Jeg maa dernæst bemærke, at, netop fordi jeg ikke vil gaae bort fra denne Sag, kan jeg ikke svare den ærede Taler; thi han gif ind paa den anden Sag, som han sigtede mig for; men, da jeg ikke vil følge ham deri, saa vil jeg opsætte min Besvarelse deraf. Jeg har ikke opledt Uttringer, som den ærede Taler tidligere har brugt; men jeg har forskjellige Uttringer af den ærede Taler i min Huskommelse, og dem bruger jeg, saasnart jeg finder, at der er Anledning dertil.

Monrad: Den ærede sidste Taler's Ord vare vistnok ved det nærværende Lovforslag; men det var dog meget tydeligt, at hans Hjerte var ved et andet. Det forekommer mig, at denne Sag ikke staaer saa gunstigt, at den jo vistnok trænger til en mere varm Understøttelse fra alle Sider end den, den kunde glæde sig ved fra den sidste ærede Rigsdagsmand. Jeg kan ikke nægte, at jeg jo seer, at vor Regjering, det Geheimestatsraad, med Hensyn til de andre Landsdele ikke føler de samme Betsænkneligheder som med Hensyn til os, idet den tiltroer de holskeenske høieste Dommere Dygtighed nok til at kunne give Præmisser og det holskeenske Folk tilstrækkelig Udvikling til at taale Meddelelsen af disse Præmisser. Jeg tvivler derfor ikke paa, at Geheimestatsraadet vil unde os her det Samme, som det under dem i Holske.